

Gidenlerden Son Kareler

– Ömer Faruk · 24 Ocak 2012

Son"ların çokça olduğu "sonsuz" bir evrende yaşıyoruz.

*

Hiç düşündünüz mü, beyninizde tanıdığınız/tanımadığınız insanlara, hayvanlara, nesnelere, doğaya ait, ne kadar çok kaydedilmiş son kare var? Hatırlamaya çalışın bakalım beyninizdeki son fotoğraf karelerini

...

Ben zaman zaman tanıdığım insanlarla ilgili olarak bunu yaparım. Mesela bazılarını sizinle de paylaşmak isterim:

-Yaşım fazla değildi. 12 veya 13. Ninem başında beyaz tülbenti, ayağında şalvarı ile evimizin önünden babamın yardımıyla bir faytona bindi. Solgun yüzüyle bize gülümsemeye çalışıyordu, ama bu yüz hareketi hiç de gülümsemeye benzemiyordu. El sallamak istedi, takadi olmadığından elinin havaya kalkıp kalkmadığını anlayamadım. Ve onaltı gün sonra vefat haberi geldi. Ninemden kalan son kare bu idi.

*

-İki buçuk yaşındaki yeğenim annesinin kucağında, kapı önünde gülerek beni uğurluyordu. Yanacıkları elma gibi kırmızı kırmızıydı. Bir ay sonra bu ufacık bedeni toprağın altına sakladık.

*

-Çok samimi değildik, ama Cengiz'le liseyi aynı yıl bitirmiştik. Pansiyonun kapısından elinde siyah valiziyle gidiyordu. Bir sene sonra KTÜ'ni kazandığını ve denizde boğularak öldüğünü duydum.

*

-Niyazi bey, dersaneden öğretmen arkadaşım. Son zamanlarda bitkin görünüyordu. Yaşı biraz fazlaydı. "Hocam nasılsın, rahatsız gibi duruyorsunuz?" dedim. "Fazla bir şeyim yok, ama bazen başım dönüyor. Herhalde dersler ağır geliyor artık." dedi. "Bırak da dinlen be hocam. Maddi yönden sıkıntın yoksa otur evde keyfine bak. Bu dünyaya bir defa geliniyor" dedim. "Haklısın. Maddi hiçbir sıkıntım yok. Çocukları yetiştirdim, emekli maaşım var. Biraz da birikmiş bir köşede duruyor." dedi. Zil çaldı, çantasını eline aldı, beyaz önlüğünün yakasını diğer eliyle düzeltti, kapıya yöneldi derse gitmek için. Sonradan duydum ki dersaneyi bırakmasına bırakmış ama özel bir okulla da anlaşmış. Ve göreve başladıktan birbuçuk ay sonra da Trakya Üniversitesi'nin hastanesinde kan kanserinden ölmüş.

*

-Haydarpaşa Numune hastanesinin bir odası. Orada hasta yatağında yatan anacığım, o zaman dört yaşında olan oğlumu ve dokuz yaşındaki kızımı uzun uzun koklayıp öptü. "Gene getir bana onları!" diye seslendi arkamızdan. Üç gün sonra anamı da sakladık.

*

-Düzce Devlet hastanesinin bir odasında babamı gördüğümde ne yapacağımı şaşırđım. Gözleri kapalıydı. Gürültülü bir hırıltı çıkıyordu ağzından. Yanına oturdum, elini tuttum. Soğuktu. Tepki vermiyordu.

Upuzun yatmasını ve ıztıraplı nefes alışını sürdürüyordu. Dakikalar geçti aynı. Kulağına doğru yaklaştım ve "Baba ben geldim, duyuyor musun?" dedim. Sanki göz kapakları biraz aralandı gibi geldi bana. Ertesi gün ölmüştü.

*

-Delikanlılık dönemlerimde gönül ilişkimiz vardı onunla. Sonra ayrıldık. Uzun hikaye, çeşitli nedenlerden dolayı diyelim... Banliyö treninde kapı kenarında duruyorum. Oturacak yer var, fakat ayakta gitmeyi tercih ettim. Vagonun en sonunda onu gördüm. Yanında bir adam vardı. Eşi olmalıydı. O da beni gördü. Bakışlarımız kesişti. Gülümsedi. Ben ise nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemiyordum. Bir ara yerinden kalkacakmış gibi yaptı, bir sağına bir soluna bakıp vaz geçti. Oturduğu koltuğun kenarına sıkıca sarıldı. Bir defa daha baktı, mahcup bir şekilde başını önüne eğdi. Gene gülümsüyor gibi geldi bana... Sekiz sene sonra öldüğü haberini aldım. Bir zamanlar sevdiğim bu kızın son karesi de işte o gülümsemesiydi...

*

-Bayram ziyaretinden ayrılırken kayınpederin elini öptüm. Yüzüme baktı "Hakkını helal et, bir daha görüşmeyiz." Dedi. Yüzü çok ciddiye ve gözleri buğuluydu. "Olur mu öyle şey, Allah korusun." Dedim. "Olur,olur." dedi. Yerinden zorlanarak kalktı. Evin kapısının yanına kadar geldi, bir eli belindeydi ve hem öne doğru eğik hem de yamuk duruyordu. Sessizce bize baktı, baktı... Söyledikleri beni etkilemişti, ama ciddiye almak istemedim. "Daha önceleri de benzeri türden şeyler söylemişti" dedim kendi kendime. Konuşmadan da kimseye bahsetmedim. Onsekiz gün sonra kayınpederi bir kalp krizi aldı aramızdan.

*

Daha var tabii ki. Bu liste uzar gider... Okuyucunun sıkılmasından korktuğum için burada kesmeliyim. Düşünüyorum da ne kadar çok tanıdığım insanı kaybetmişim, ne kadar çok insana ait son kareleri saklıyorum

Tabii benimle/bizimle de ilgili son kareler bir çok insanın belleklerinin bir köşesinde belli bir süre saklı kalacak. Kareleri tekrar tekrar izleyenler olacağı gibi, hiç hatırlamayanlar da olacak.

*

Sonsuz evrenin sonlarından bazılarını anlatmaya ve aynı zamanda anlamaya çalıştım işte!